

§

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж4 118/18
24.10.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Зорице Ђаковић, председника већа, Светлане Павић и др Драгице Попеску, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Организације произвођача фонограма Србије са седиштем у Београду, улица Масарикова бр. 5/19, чији је пуномоћник адвокат АБ, против туженог АА, чији је пуномоћник адвокат АБ1, ради дуга, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П4.бр. 153/17 од 31.05.2018. године, у седници већа одржаној дана 24.10.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П4.бр. 153/17 од 31.05.2018. године у ставу првом и трећем изреке.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П4.бр. 153/17 од 31.05.2018. године, ставом првим изреке одржано је на снази решење о извршењу Основног суда у Чачку Ив.бр. 171/16 од 27.04.2016. године у делу у којем је обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 30.086,46 динара са законском затезном каматом почев од 01.01.2012. године до исплате, као и за трошкове извршења у износу од 8.752,00 динара. Ставом другим изреке укинута је решење о извршењу Основног суда у Чачку Ив.бр. 171/16 од 27.04.2016. године у делу којем је обавезан тужени да тужиоцу на износ од 30.086,46 динара плати законску затезну камату почев од 09.12.2011. године до 24.6.2015. године. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 35.504,00 динара, у року од 15 дана.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу, побијајући

пресуду у ставу првом и трећем изреке из свих законом прописаних разлога.

Апелациони суд у Београду је испитао првостепену пресуду у побијајућем делу у границама законских овлашћења прописаних одредбом члана 386 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011 и 55/14) и нашао да жалба туженог није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 5, 7 и 9 ЗПП, на које повреде овај суд као другостепени пази по службеној дужности, нити другим повредама поступка које би биле битне. Изрека пресуде је јасна и разумљива, не противречи себи ни разлозима датим у њој, у пресуди је наведено довољно разлога о свим битним чињеницама, па се њена правилност и законитост могу испитати, због чега се неосновано жалбом туженог указује да је побијана пресуда захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из тачке 12 наведене законске одредбе.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 01.11.2011.године контролом извршеном од стране овлашћеног контролора тужиоца у пословном објекту Предузетничке радње "АА", власништво туженог утврђено је да је тужени обављајући своју делатност у пословном објекту јавно саопштавао фонографе и на њима забележене интерпретације, а да при томе није прибавио дозволу за коришћење предмета заштите, нити је плаћао накнаду која припада произвођачима фонограма и која се наплаћује преко тужиоца. На адресу радње туженог истом је дана 07.12.2011. године уручен рачун у коме је у складу са класом 2 обрачуната јединствена накнада за јавно саопштавање фонографа и на њима забележеним интерпретацијама у износу од 30.086,46 динара, као и опомена пред утужење. Према подацима Агенције за привредне регистре од 06.07.2012. године следи да је Самостално угоститељска радња "АА", брисана из регистра дана 05.07.2012. године. Пре подношења предлога за извршење тужилац је упутио опомену туженом пред утужење у ком му је предочено да је његов дуг по рачуну Р1 бр. 18323/11 од 02.12.2011. године износи 30.086,46 динара, те да ће бити покренут поступак за наплату потраживања уколико дуг не буде измирен у року од 7 дана од дана пријема опомене. Предлог за извршење поднет је дана 25.04.2016. године, а предмет спора је накнада за јавно саопштавање фонограма за 2011. годину према рачуну Р1 бр. 18323/11 од 02.12.2011. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, а одлучујући о приговору туженог о застарелости потраживања првостепени суд је оценио да се у конкретном случају има применити општи рок застарелости из члана 371 Закона о облигационим односима који износи 10 година, јер годишња накнада коју тужилац као субјекат колективне заштите ауторских права наплаћује се не може сматрати повременим потраживањем, имајући у виду да се накнада за коришћење фонограма плаћа за календарску годину за коју је утврђено да је одређено лице неовлашћено користило фонограме, те се накнада за овакво коришћење наплаћује у јединственом износу за сваку годину засебно и такво потраживање се не може сматрати повременим потраживањем у смислу одредбе члана 372 ЗОО. Потраживање тужиоца односи се на накнаду за 2011. годину, који рок је почео да тече 01.01.2012. године као дана након истека календарске године у којој је обавеза настала, па имајући у виду изнето

чињенично стање да су у предузетничкој радњи туженог јавно саопштавани фонограми током 2011. године, то је настала обавеза туженог да плати износ накнаде у висини испостављеног и утврђеног рачуна тужиоца од 02.12.2011. године сходно тарифи тужиоца, коју обавезу тужени као власник Предузетничке радње која је брисана из регистра за обавезе те радње произилази није извршио, иако његова обавеза произилази из члана 85 Закона о привредним друштвима. Тужиоцу на износ главног дуга припада и законска затезна камата почев од 01.01.2012. године, што је у складу са чланом 24 став 2 и члана 277 став 1 Закона о облигационим односима, с обзиром да се даном када је тужени пао у доцњу сматра први дан по истеку те календарске године 01.01.2012. године.

Оцењујући наводе жалбе туженог овај суд је нашао да је првостепени суд на потпуно и правилно утврђено чињенично стање, правилно применио материјално право. Разлоге које је за одлуку дао првостепени суд у свему као правилне прихвата и овај суд.

Стога су неосновани наводи жалбе туженог да је првостепена пресуда обухваћена битном повредом одредаба парничног поступка јер је изрека пресуде неразумљива јер се из исте не може утврдити по ком правном основу се тужени обавезује да тужиоцу плати досуђени износ. Наиме, првостепени суд је ставом првим изреке одржао на снази решење о извршењу Основног суда у Чачку Ив.бр. 171/16 од 27.04.2016. године у делу у којем је обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 30.086,46 динара са законском затезном каматом почев од 01.01.2012. године до исплате као и за трошкове извршења у износу од 8.752,00 динара. Према разлозима образложења првостепене пресуде досуђени износ се односи на накнаду за јавно саопштавање фонограма за 2011. годину, коју је тужени био у обавези да плати тужиоцу у висини испостављеног и утврђеног рачуна тужиоца од 02.12.2011. године, а сходно тарифи тужиоца, коју обавезу тужени није измирио. При томе на досуђени износ од 30.086,46 динара првостепени суд је законску затезну камату досудио почев од 01.01.2012. године с обзиром да се накнада за коришћење предмета заштите са репертоара ОФПС путем јавног саопштавања фонограма одређује на годишњем нивоу за календарску годину и да тужени пада у доцњу када га тужилац позове да испуни обавезу на начин прописан чланом 324 став 2 Закона о облигационим односима, али не пре 01.01. наредне године, без обзира када је рачун за текућу годину испостављен, тако да се даном када је тужени пао у доцњу сматра први дан по истеку те календарске године, а што је 01.01.2012. године. Дакле, првостепени суд је дао јасне разлоге због чега је досуђен износ од 30.086,46 динара и због чега је као дан доспелости потраживања тужиоца узет 01.01.2012.године, а што представља дан од ког почињу да теку рокови за обрачун законске затезне камате.

При томе, очигледно је да се у ставу другом изреке услед очигледне омашке у писаној изради побијане одлуке наводи да се решење о извршењу укида и за законску затезну камату за период почев од 09.12.2011.године до 24.06.2016.године уместо: “за период од 09.12.2011.године до 01.01.2012.године” што је без утицаја на другачију одлуку суда у овој парници, имајући у виду да тужени нема правни интерес да побијану пресуду побија у ставу другом изреке (одбијајућа одлука), а да ову очигледну омашку у куцању суд може у свако доба да исправи.

Неосновани су и наводи жалбе туженог да се не може прихватити закључак првостепеног суда да у конкретном случају се има применити општи рок застарелости на новчану обавезу која је предмет поступка, јер је обавеза туженог застарела сагласно одредби члана 372 Закона о облигационим односима. Ово због што право тужиоца да захтева наплату накнаде за коришћење фонограма има свој основ у члану 127 Закона о ауторском и сродним правима и застарелост права на наплату такве накнаде има се ценити применом члана 371 Закона о облигационим односима. Стога правилно закључује првостепени суд да потраживање тужиоца за 2011. годину није застарело јер у конкретном случају законски рок од 10 година из наведене законске одредбе није истекао пре подношења предлога за извршење у овој правној ствари дана 25.04.2016.године. Супротно наводима жалбе туженог правилно првостепени суд закључује да се накнада за коришћење фонограма плаћа за календарску годину у којој је утврђено да је одређено лице неовлашћено користило фонограме и наплаћује у јединственом износу за сваку другу годину коришћења засебно, због чега се она не може сматрати повременим потраживањем у смислу члана 372 Закона о облигационим односима, како се то неосновано наводи жалбом туженог. Такође, тужени одговара као физичко лице за обавезе које су преузете из пословања радње туженог, а у смислу члана 85 Закона о привредним друштвима, па се жалбом неосновано указује на испуњеност услова за примену рока застарелости прописаног чланом 374 Закона о облигационим односима јер се односи само на застарелост међусобних потраживања правних лица. Сходно наведеном на правни однос странака правилно је примењен општи рок застарелости од 10 година из члана 371 наведеног закона, а истакнути приговор застарелости потраживања предмет је правилне оцене првостепеног суда.

Како се ни другим наводима жалбе туженог не доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде, Апелациони суд у Београду је на основу одредбе члана 390 ЗПП одлучио као у изреци.

Потврђена је и одлука о трошковима поступка јер је иста донета правилном применом одредаба из члана 153 и 154 ЗПП.

**Председник већа-судија
Зорица Ђаковић с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић